



Οι Arrakis είναι ένα ορχηστρικό stoner rock τριμελές σχήμα από τη Θεσσαλονίκη που σχηματίστηκε στα τέλη του 2012 από τους Παναγιώτη Χάρη (κιθάρες), Ηρακλή Δημητριάδη (μπάσο) και Ευάγγελο Αναστασίου (drums), με τη μουσική τους να ακροβατεί ανάμεσα σε groovy riffs, ψυχεδελικά τζαμαρίσματα, ακατέργαστες μπασογραμμές και στομφώδη drum beats.

Το ξεκίνημα τους έγινε με δύο self-released demos, το 2012 και 2013, και στη συνέχεια με το EP τους "Sanatorium", που κυκλοφόρησε από τη Deathforce Records το 2014. Την ίδια περίοδο, εμφανίστηκαν ζωντανά σε μια σειρά συναυλιών στην Ελλάδα, μεταξύ των οποίων η εμφάνιση τους και στο Fuzztastic Planet Festival. Κατόπιν και της ενθαρρυντικής αποδοχής που έλαβαν με τις ζωντανές τους εμφανίσεις, ανέλυσαν το μεγαλύτερο μέρος του 2015 στην ηχογράφηση του πρώτου τους LP "Ammu Dia", που έτυχε εξαιρετικών κριτικών από τις πρώτες μέρες κυκλοφορίας του.

Ακριβώς ένα χρόνο αργότερα, οι Arrakis επέστρεψαν στα τέλη του 2016 με το δεύτερο τους LP "Electricon" που ηχογραφήθηκε σε ένα εγκαταλελειμμένο μουσικό χώρο στην Άφυτο της Χαλκιδικής με τον Εμμανουήλ Hermano Τσελέπη να αναλαμβάνει τη μίξη και το mastering και τον Παναγιώτη Χάρη να επιμελείται το εξώφυλλό του. Οι συνθέσεις τους ξεχειλίζουν από ενέργεια με εναλλαγές στον ήχο που οδηγούν σε ποικίλα μουσικά μονοπάτια με τέτοιο τρόπο που ο ακροατής το αισθάνεται από την πρώτη στιγμή να συνυπάρχει μαζί τους στον ίδιο χώρο.

Το "Plexus" σε βάζει αμέσως στο κλίμα της psychedelic rock μουσικής τους με ένα ήχο πολύ γεμάτο για τριμελή μπάντα και το reverb στις κιθάρες να είναι σε πρώτο πλάνο και

ακολουθείται από το ομώνυμο “Electricron” που στο ξεκίνημα του σε μεταφέρει νοητά στην έρημο της California και σε αφήνει μάλλον εκεί με τις χαρακτηριστικές του κορυφώσεις και το βρώμικο ήχο του που θυμίζει κλασσικές μπάντες όπως οι Kyuss, Nebula και Hermano - με κάποιες progressive rock προεκτάσεις ίσως. Το “Loot” προσωπικά μου θύμισε τους αγαπημένους μου Karma to Burn (και δε με χάλασε διόλου θα έλεγα...) με τη μόνη διαφορά ότι έχει και πάλι πιο πολλές παραμορφώσεις στις κιθάρες αλλά είναι τόσο εθιστικό που σε κάνει να το ακούς ξανά και ξανά. Στο επόμενο “Order & Disorder” τα κρουστά στο ξεκίνημα σε συνδυασμό με την υπέροχη μπασογραμμή δίνουν το ρυθμό για μια εκπληκτική μελωδία που το μετουσιώνει τελικά σε ένα ορχηστρικό «διαμάντι» που ισορροπεί ανάμεσα στην τάξη και την αταξία (όπως λέει και ο τίτλος του άλλωστε...) ενώ το “Seed” είναι η πιο ατμοσφαιρική σύνθεση του άλμπουμ με αρκετά grunge στοιχεία και ένα τέμπο κάπως ράθυμο αρχικά αλλά στο δεύτερο του μισό κυρίως με τα κρουστά να δίνουν το έναυσμα να αποκτά μια ένταση μέχρι να σβήσει σχεδόν υπνωτικά.

Αν και τα τραγούδια είναι όλα και όλα πέντε στον αριθμό (με τα 4 από αυτά να αγγίζουν σε διάρκεια τα 10 λεπτά βέβαια...), το άλμπουμ έχει μια πληρότητα στο άκουσμα του που δε σε αφήνει σε καμιά περίπτωση παραπονούμενο. Ειδικά, στην ιδέα ότι μια τέτοια μπάντα κατάγεται και δραστηριοποιείται στην πόλη μου, με έκανε να προβληματιστώ που δεν τους γνώριζα μέχρι πρότινος αλλά μάλλον είναι τόσες πολλές οι εγχώριες psych rock μπάντες που τελικά αρκετές ξεφεύγουν της προσοχής μου (κακώς αλλά είναι η αλήθεια αυτή!). Σε όσους αρέσει ο ήχος των Hawkwind και μετέπειτα των κλασσικών stoner σχημάτων των 90s και 00s, το άλμπουμ συστήνεται ανεπιφύλακτα και θα είναι από αυτά που θα τους συντροφεύσουν μουσικά σε ποικίλες στιγμές της ζωής τους.

Κείμενο: Θωμάς Παπάς